

No més drets sense deure. No més deure sense dret. Els drets individuals són imprescriptibles, legislables i INGANANTIBLES. • Legislar la Llibertat baix pretext de garantir-la, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí hont comença la llibertat ajena. És lícit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • L'embrutit milionari que baix pretext de mentida moralitat y à la sombra de sas riqueses mal adquiridas persegueix a qui critica sos vicis y la societat qu'els consent, és un dels sers més covilits, degradats y despreciables de la Naturalesa. •

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense mixtificacions ni atenuants de cap mena, tant si es veu perseguida per hipòcrites farsants, com si sent l'aplausament de la gent verdaderament honrada y digna. • LA TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • LA TRAMONTANA no està afiliada à cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromissos ni preocupacions de sectari.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble és la suprema llei

LA TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 pesseta trimestre. — Estranger, 3
Las suscripciones se pagan per anticipat

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA
Pels pagos s'admeten llibranças del Giro Mútuo, lletres de facil cobro y sellos de 15 cèntims. No s'admeten llibranças especials de periòdics.

PREUS DE VENDA
Número solt, 5 cèntims. — 30 exemplars, 1 pta.
Surt à llum puntualment cada divendres

ELS CARNESTOLTAS

Els que ploran la seva reyna.

El de la república.

Preparació del Carnestoltas polític.

Creació burgesa del modern Carnestoltas.

EL CARNAVAL DE LA VIDA

S'acabat ja el carnaval. Pels carrers ja no corren las xurriguerescas disfresses ni las bacanales continúan públicas en forma de balls de més ó menos duplota moralitat. Tampoc es veuen per la Rambla y en la decadenta rúa aquests típics figurins d'home vestits de dona, semblant més una bestia estranya que un exemplar del llinatge humà, y, per fi, la careta de carró ó de roba queda ja definitivament desada fins d'aquí á dotze mesos.

Mes ¿vol dir això que no continúan las disfresses? ¿significa l'acabament del carnaval ordinari que ja tothom ha deixat la careta? ¿es acás vritat que acabats els balls de la temporada qu'acaba de transcorre, la moralitat brilli esplendent an el món en que vivim?

No. El carnaval continúa en altra forma més descarada, puig que ja no hi há necessitat de taparse la cara am careta artificial, perquè en son natural estat son molts las personas que tot l'any portan careta.

Entre el poble y sos governants el carnaval es perpetuo.

Am careta de paternitat y vestits amb el traje de caricatsadors del dret, totas las autoritats ens están donant la gran bromada del sigle, fentse ells els amos de tot lo nostro, obligantnos á servirlos y á creurels fins en tot alló qu'ens pugan causar més dany, y tenint constant amenaça suspensa demunt nostro amb el bastó de fer us de sas prerogativas autoritarias.

Y qu' en dirém del carnaval mistic que tot l'any es desenrotlla al nostro entorn? ¿Aquet sí qu'es de primeral Am la careta de Déu y usant sempre la disfressa de dirse son representant... ¿si ens en fan d'esbrons, gatadas, xavacnerias y enganyos de tota mena, fentnos els pagar á bon preu? Y lo pitjor d'aquesta part del carnaval de tot l'any, son las persecucions qu'es determinan contra qui té prou serietat per no voler seguir las bromades insulsas y repugnants dels fanatissas per tals excessos.

Y qu' en dirém dels qu'ens embroman tot l'any amb exageracions de pretinguda moralitat? Miréusels: pera divertirse millor han fundat una societat moralisadora que tothom coneix amb el nom de *La Fulla*, y que no ve á ser res més qu'una especie de *camilan* de fullosos, ahont acuden disfressats de moralisadors certs pares de familia que may han conegut la sana moral ni per la sola de la sabata, á donarnos la gran bromada de perseguir l'inmortalitat. Esparriantse per un epigrama ó una paraula de doble sentit, en cambi mantenen sempre un reguizeil de *queridas* am las que practican tota mena d'inmortalitats altas y baixas; perseguint á uns venedors de periódics qu'en son kiosco exposin lámimas del género verd ó d'un gust duplós, ells es dedican á negocios bruts á l'engros, á jugadas especulativas de bolsa tenint á la mà ja seguritat de guanyar sempre, fan contractas am l'Estat no donant may la cantitat ni la qualitat de lo convinguts, fundan associacions de crédito ó de comers ahont s'estia am tant de descaro com de legitimitat als accionistas, y no hi há malí indigne del bandidatge legal á que no apolin pera despullar al próxim, acaparar inmensas fortunas que representan els esforços de milers de familias, y luego am las engrunas qu'els sobran, com qui tira un ós al gos, fan el filantrop amb els meteixos que han despullat y es donan fama de moralisadors fomentant la hipocresia religiosa y perseguint las ideas nobles y generosas de fraternitat humana.

Y pera millor continuar la carnavalada de tot l'any, pera millor esbronar al sentit comó y á la decencia, á la careta d'hipocresia que may deixan, uneixen el traje d'aristócrata, que si, ben analisat, resulta sempre el més ridicul de tots, en cambi enlluerna als tanocars per la brillantor am que se l'adorna. L'un es diu marqués, l'altro duc, l'altro baró ó comte, y prenent am tals tituls reunir noblesa á la butxaca, amagan sota d'ella tota la miseria de sentiments

de que son capassos, embrutits per l'us y abús de sas riquesas mal adquiridas.

Tenim, doncs, qu'el carnaval no s'ha acabat, y menos comensant la quaresma, altro carnaval d'altra especie, més hipocrita y menos divertit.

Y si els *fullosos* y els caps cigranyos de la fe y els partidaris de la forta autoritat s'esgarrinan del carnaval ordinari y periódic d'aquesta época de l'any, treyemlos nosaltros la careta que sempre portan en son carnaval extraordinari y continuat, ben segurs de que si els fem caure á terra la careta y logrem qu'el públic eis vegi tal qual són, tant repugnants resultarán, qu'á cops de tronxos y patatas no ens cansarem de cridar ¡fuera! y d'empararlos fins que s'en perdi la mena.

Y llavors s'haurá acabat el carnaval de la vida, y la pau y la tranquilitat y la germanor podrán arribar á ser un fet en el món, perquè d'ell haurá ja desaparegut la inmortalitat de tant pretingut moralisador hipocrita com avuy ens corseca.

Sant Celoni 13 Febrer de 1893.

Socarrimat director: Gracias al rector d'aquesta vila, s'ha realitat un acte de propaganda lliarrepensadora que Déu n'hi dó.

Es el cas que fa pocs dias va posarse malalt un individu dels que no s'encaparran gavyre per anar al cel, y á pesar d'estar gravissim y de dirli alló que prengues els sagraments pera obrirse el forrellat del cel, eis no volgueu encoratjar á ningú en aquest sentit y mori sens novetat en materia de cuydar de l'anima més que del cos.

Llavors la familia intentá fer l'enterro católic, per alló del que dirán que tant de pront dona al clero, y, naturalment, basta qu'els interessats ho volguessin pera qu'al rector li passés per la reconsegurada teula ei no volerho ell, negant el permis pera qu'al mort s'el pogués enterrar católicament.

Plantiat el conflicte, la familia del difunt es recordá llavors de lo que ja tenia d'haverhi pensat abans, y acordá fer l'enterro civil. ¡Fillets de Jesús, Maria, Bernat! Llavors si que brinca el nostro general de las animas, posantse més cremat que al portós un vilós á las dretteras de l'home y se l'apretés am la cua! Aná á trobar el arcabe pera prohibir l'acte, oferi d'arrnis una gurgoris de primera y qué se jo quantas cosas més però... ja era tard. La familia, indignada per las dificultats oposadas al principi, no volgueu transgriir, y ei dia ó del corrent mes es feu l'enterro civil amb una solemnitat y concurrencia com may s'havia vist, assistint més de 70 homes y quasi totes las donas y menuts del poble al darrera, y al Cementiri libre es feten discursos donant las gracias en nom de la familia, y obrint poder un nou periodo á las ideas lliarrepensadoras en aquesta vila.

Com á agrahits que som, ens toca ara donar las gracias al rector per la intolerancia, poses sens ells es quasi segur que no s'hauria realisat l'hermós acte del difunt derra.

La destia salut y pocs bñlts negros

UN DEL CLAYELL NET.

A L'HIVERN

Are, á l'hivern, si podia, eis dias que fa tant fred, fora mon gong y alegria pogueu-me estar nit y dia dins del lit arripudiet.

Desde eis peus al cap tapat, entre-mitj dels matalassos, ¡quin estar més regalat!

Per temor d'un constipat ni tant solis trocra eis brastoss!

Quan tocarian las nos, la soare al meu lit vindria y alegria en preguntaria:

—Vols el sacolleta?

—Prou.

Jessaguet constataria.

Perdiria el sacolleta am la meua enciamada, y després un got de llet: fumaria un cigarret, y...

¡tornemhi altra vegada!

Acariant el llensoi, em tornaria á tapat,

per no veure eis rays del sol, perquè me existian molt quan ting gans de claper.

Jo, per estar á gust al lit, té de ser sempre á las foacas, ó, sino, passo neguit.

pux ni pag senti: el brugit que fan quan volen las moscas.

Es un costum, ¡que hi faran!

Oh, y qu'em ve de criatura, y vosteja ja compendran que, are que ja sog tant gran, desfermen totra locura.

Jo á fe en ting un sentiment, però no hi pag fer de menos y ho confesso clarament: per mi es un inconvenient qu'á la nit cantin serenos.

No sé que en treu el vehinat de fer cantá an aquests homes; jo no sé quin resultat pod doná á l'humanitat aquest género de bromas.

Veyam, diguéu: ¿que hi guanyem de permetre tal sivarri en horas que descansem?

Vaja, que sols eis paguem perquè molestin el barri.

Be: però que m'embolco?

Fins creg que no estig seri? Ahont sog? Ahont me fico?

Mitja hora que versuho y al final no eis hi dit re del qu'era mon objectiu.

Re, lector, conformistat, qu'áix, á la fi, es persuasiva, y l'any que ve, si sog viu, ja et diré com t'hi passat.

M. BONAPARTA

Els nostros amigs Anton Gurri y Teresa Claramunt, detinguts pels successos ocorreguts després del meeting dels estudiants á las portas del teatro Calvo-Vico, continúan en las presons militars del quartel dels Docks junt amb els demés obrers acusats d'haver fet armas contra la policia ó la guardia civil.

S'els ha declarat ja processats per la jurisdicció de guerra, y creyem que l'autoritat judicial ha interposat ja el procedent recurs de competencia, que tindra de resolre el Tribunal Suprem.

Y com per tot aixó n'hi há per dias, entretant arribará el 1.º de Maig, que tant espanta á certas autoritats de nyigui-nyogui, y si no s'ha enfonzat el firmament ni han tremolat las esferas, llavors poder es pensí en posar en llibertat al matrimoni Gurri-Claramunt, fentlos justicia á pas de tortuga, á pesar d'estar á mans de la jurisdicció que corra més.

Y després es queixan de si l'obrer puja am poc respecte á l'autoritat y sobradas aficions revolucionarias! ¿L'ensenya poder res més lo que passa al seu voltant y la meditació sobre el modo am qu' es veu tractat?

Precisament si en alguna cosa es perd la classe obrera, es en no ser encare tant revolucionaria com li senyala el grau d'iniquitat am que la tractan els privilegiats y poderosos de tota mena.

El derrer diumenge va electuar-se al teatro Calvo-Vico l'anunciat meeting anarquista, assistint numerosa concurrencia á conmemorar las execucions de Jerez.

L'acte resultá imponent; tots els oradors exposaren sas ideas d'emancipació, y, com suposavam, es tractá dels successos del diumenge anterior, fent constar, repetidament, que res d'alló era ni podia ser degut al partit anarquista, sino, pel contrari, á sos enemigs y als que buscan recompensas prestant uns serveys que no serveixen més que de destorb de tota acció digna y generosa.

També s'atacá com es mereixia, á aquesta premsa diaria burgesa que tant descaradament faltá á la veritat, donant compte ó amallissant els successos del diumenge anterior, carregant el mort als anarquistas, secundant miras y plans que no podian convenir més qu'á la policia.

En resum, l'acte del diumenge fou digne y grandios, y sens dupte destinat á influir no poc en la propagació del anarquisme y á posar las cosas en son llog sobre els successos ocorreguts després del derrer meeting d'estudiants.

Dels presos agafats per lo del Calvo-Vico, n'han deixat anar un: el que sortia de l'orinador y fou detingut cordante la bragueta.

Sens dupte que amb ell s'ha fet justicia posant en llibertat, per més que ningú li treu del demunt el susto de la agafada, ni las privacions dels dias qu'ha estat pres.

Mes al cap y á la fi, l'home no era anarquista, y n'ha sortit barato.

Hagués sigut dintre la pell d'en Gurri, y havent fet lo meteix y no sent detingut an el me-

teix llog dels successos, y ja hauria estat un altra cosa.

A lo menos tenia socorro assegurat fins a mitj Maig.

El dimecres d'aquesta setmana, dia 15, ha comensat a regir per tota Espanya l'estancament y monopoli dels mistos, passant a ser aquest producte objecte de contrabando el tenir-ne més de mitja grossa de capses pel servey particular de cada casa.

El primer dia del estancament dels mistos ha sigut el dimecres de cendra d'aquest any.

Com si el govern y la companyia arrendatària ens hagues vulgut posar al front la cendra de la vergonya d'aquesta nova è ignominiosa contribució.

Ha continuat aquest any en grau superlatiu, la decadencia de les festes carnestoltescas.

Es natural.

Quan tants de personatges y altíssimes dignitats de la patria estan continuament fent el carnestoltesca, ¿qui s'atreveix a competir amb ell?

La rosa més xavacana de totes, no deixa de ser la qu'ens ve de Madrid am sucursals acreditades en totes las provincias.

Y fentlos de dependents *fullosos* y carcatòlics.

Y ja es sapigut qu'aquestos no toleran competencias.

Un aparato per demés inútil de fora constituï el diumenge darrer el marc del quadro del *meeting* anarquista celebrat a Calvo-Vico.

Civils a peu y a cavall, retens sobre las armas, policia d'uniforme y tota la *puó* secreta que tothom coneix de lluny, eran els encarregats de guardar l'ordre.

Y com no hi hagué provocacions y es deixà als reunits fer us de son dret, naturalment, no hi hagué res de nou.

S'hagués fet aixís meteix l'anterior diumenge y de segur que tampoc hauria passat res.

A las presons militars del quartel dels Doks, no s'hi cabia diumenge de la gentada que va acudir a veure els obrers presos pels successos del diumenge antepassat.

Si els causants d'aquelles agafades, en particular de la del matrimoni, que té de carregar amb el mort de la incitació, haguessin pogut empapar-se del espectacle qu'allí es desenrotllà, a bon segur que canviarian molt prompte de modo de procedir pera matar unas ideas qu'els donan tanta quimera.

El remey que hi aplican es sens dubte molt pitjor que la enfermetat que pateixen.

EPIGRAMAS

L'altro dia m'explicava el fill de don Salvadó qu'al curs d'una professió un que carmetion portava, un cop que destret estava (advertixo que no és bromo) al davant de la Coloma, posantse la mà en cert llog, cridà fort y poc a poc: —Al bon carmetio de goma!

DOMINGO BARRINA

—Sabs qu'un capellà em carregat?— va dir-me la Concepció. Jo li vaig respondre:—Tontal! Mes val qu'et carregui jo.

FRANCULLADO

Segons el periòdic anglès *The Galeati Messenger*, el papa Lleó XIII, qu'ha perdut la friolera de 3.500.000 francs amb els tarugos del Panamà, deya, am motiu dels *chanchallos* dels bancs italians, que tot se podia esperar dels temps que corran, en que domina la febre de l'or, y qu'ahont no hi hà religió no pod ha-verhi honradés.

Bueno.

Y els onze millions que fa pocs anys perdé a la bolsa el papa Lleó XIII no l'acusen d'haver-se deixat dominar per aquesta meixeta febre?

Y després, allò de que qui no té religió no pod ser honrat, qu'ho preguntu als carlins quan van entrar a Cuenca ó a Granollers, ó a Igualada, etc., y sabrán donarli bona resposta.

Perque en aquét món una cosa és predicar y una altra cosa es perdre diners.

Ja casi casi està llest del tot l'encasillat dels futurs pares de la patria de las corts fusionistas qu'es tenen d'elegir pròximament.

Però, senyor, si ja sabem els quins tenen de sortir, ¿pera que molestarnos anant a votar?

Entre els fusionistas barcelonins hi hà mar de fondo contra l'alcalde, fins a l'extrèm de, que s'assegura que se l'ha obligat a presentar la dimissió de son càrreg.

Els famolenos que diuen que *primer és el partit que tot*, volen pescar els empleos millors de Cala Ciutat, y el Sr. Fabra contan qu'es resisteix a satisfer tals exigencias, dimittint abans que satisferies.

—Bon tanto és el nostre arcalde ¿ha pres acàs en serio lo de moralisar la Casa gran? Fugi d'aquí, home, que ja es massa gran per empasarse tal ignocentada...

Lo que té de fer es complaure als amigs y al partit dominant, qu'es qui l'ha enlayrat fins a la presidencia de l'Ajuntament, y tot lo demés són romansos y escrupols de monjas.

—No veu qu'en això de la moralitat en l'administració de béns del comú ja ningú hi creu?

Doncs ¿a qu'amohinarse en fer semblar... lo que no pod ser?...

Continúan els embolics am la qüestió dels obrers presos pel successos ocorreguts després del *meeting* d'estudiants del Calvo-Vico.

A pesar de ser quatre els entregats a la autoritat militar, dos d'ells, Teresa Claramunt y Domingo Mir, han sigut declarats processats pels tribunals civils, lo qual fa creure que aquestos, ó no troban causa a Gurri y a Prats, els altres dos, ó pensan deixariós a mans del procediment de guerra, lo qual tant en un com en altre cas, sobre tot per lo que afecta a n'en Gurri, no deixaria de ser una anomalia extraordinària.

A la Teresa Claramunt y a Domingo Mir, pera quedar en llibertat provisional, el jutge civil ha decretat que tenien de prestar fiança metàlica de mil pessetas cada un.

Y com ni tenen las mil pessetas ni cas de tenirlas y fer la fiança, la autoritat militar els posaria al carrer, vetaqui que sols toca anar dihent per are:

—Continúa l'embolic. —Quan diferent hauria anat tot això, si en lloc d'obriers s'hagués tractat de carcondas!

La societat de Lampistas, Llaunoners y Llauners de Barcelona y contorns, celebrará reunió general extraordinària demà dissapte 18 de Febrer, a las 9 de la nit, pera tractar assumptos interessants.

La conferencia qu'el company V. March tenia que donar en la societat de Fusters del carrer de las Molas y que tingué que suspender per indisposició del disertador, s'efectuà demà dissapte a las 9 de la nit, desenrotllant l'anunciat tema *La Societat passada, la present y la del porvenir*.

No haventse pogut realisar el divendres passat el *meeting* qu'anunciavam pel Vendrelli y an el qual tenia de pendre part el director d'aquet periòdic, tindrà efecte dita reunió demà passat diumenge, dia 19 del corrent, assistinthi, ademés del expressat, altres companys de Barcelona a exposar al poble obrer vendrellenc las més adelantadas ideas d'emancipació de la classe treballadora.

A Sant Quinti de Mediona s'ha fet al registre civil l'inscripció sense cerimonia catòlica d'una filla de Fober J. Solà, am gran sentiment y racansa de la beateria y dels llusos negres del poble, que tant temen l'emancipació de la conciencia humana.

Amb els noms de Estrella, Llibertat y Acracia ha sigut inscrita al registre civil de Gracia una filla de Vicents Marcial Simó y Maria Blanch, prescindint de tota mena d'aplicacions de ceremonias religiosas.

A Cornellà s'ha fet un enterro civil qu'ha causat immensa rabietà als clericòlics, pux qu'es tractava de l'actual Jutge municipal y ex-arcaldede primer de dita població, home lliurepensant

dor y republicà avensat qu'ha mort y ha sigut enterrat tal com havia viscut: lliurement.

Nostro pesam a la butreteria negra.

Reparada Sàbat y Puig era una dòna de Portbou que, tornant d'un enterro civil farà cosa de sis anys, va dir que quan ella morís volia que se l'enterrés també civilment.

Fa pocs dias es donà el desgraciat cas de sa mort, y poc abans la malalta cridà a la familia y els recomanà el cumpliment d'aquesta voluntat cas de morir.

L'enterro civil, doncs, es feu per voluntat expressa de la difunta, assintint numerosa concurrencia a l'acompanyament y portant sis dònas las cintas que penjaven de la caixa mortuoria.

Actes aixís demostran qu'el poble decididament va emancipantse.

A Ginestar, poble net de clatell com pocs de la provincia de l'aragona, s'acaba de fer l'enterro civil del cadavre de Florenci Segarra Pellissa, en quinta cerimonia assisti casi la població en pes y una orquesta tocant pessas adequadas al acte.

Avant sempre.

PREGUNTA Y RESPUESTA

PROSINTA

A l'amig poeta y comic

Lluís Mulla

Si és que no dus molta pressa, excòbitam, que m'és precis, tu, qu'ets poeta, amig Lluís, y guais, tot d'una pensa; tu, que, no causantse pena el nostre destí pervers, igual fas, alegre, un vers, que surts, tranquil, a l'escena; tu, que, sense anà a las aulas ni haver sofert may exàmens, est premiat en certamenos y aplaudit sempre a las aulas; tu, que, si l'art hi reclama (y ho paguesim bé y com cal), escriurel te fira igual que representarlo, un drama; tu, que tens trassa de sobras (sens voler ferle favor) com a autor y com a actor en tots els generos d'obras; tu, per açió no més, que sabs fer qualsevol rim, com per no ballaria prima, sabs pros fer tots los papers; ja qu'atala en tu s'escan, a preguntariu m'obligas. —Qu'és pitjor: ser poeta (d'igra) ó comic? Respon si et plau.

PIPET DEL CABALL.

RESPUESTA

A l'estimat amig poeta

Pipet del Cabell

Tu vols saber qu'és pitjor, ser comic ó ser poeta? si vols vritat clara y neta, excòbitam amb atenció. Ser comic és un mal crònic, y també ho és ser poeta, puix que may una pregunta té lo poeta ni el comic. Jo, que ting doble caris, puig poeta y comic so (no m'en aiabo per'xò, calcula si jog... fella.

LUIS MULLA

La societat de *La Fulla*, am sas ramplonerias y extravagancies de moralitat carriconas, tenia d'alguns burgesos que no deixessin fer festa el dimecres a la tarde als obrers que tenian baix sas ordres am el pretext de que no anantio a enterrar no pecarian menjant carn y peix ó entregantse a la broma, en un dia que l'Iglesia diu qu'es de reculliment... de burillas de la fe.

Y, naturalment, com tota extravagancia cau en ridicul ella sola, va succehir que ningú en feu cas, y resultà la més gran rifada fullosa, perque la costum d'anarío a enterrar el dimecres a la tarde no fou interrompuda en lo més minim.

Ja ho veig, com els fullosos enterran la sar-

dina tot l'any allà ahont millor els sembla, no volen qu'el poble es desmoralisi imitantos moralment en allò qu'ells hi pissan tota la mate-
ria que poden.

A la Coromina, barri de Cardona, va neix una criatura, y volent sos pares celebrar el bateig amb un ball, el rector, ficantse allà ahont no el demanavan ni li pertocava, va prli-
varlo.

Llavors es recordaren de ferho tot pel civil, y, prescindint de tota cerimonia religiosa, es feu ball y molta gresca, mentres durava la qual el rector feu una predicà a casa seva dibent que tots els d'alli eran condemnats y el president de la societat de la Coromina, que hi assistia en pes, era el dimoni gros.

Alto, senyor rector!
Ja fa temps qu'havem quedat qu'aquí a la terra no hi ha més dimonis gros qu'el director de LA TRAMONTANA, y això de donar aquest títol a un altre ens pod perjudicar en els nostros títols de noblesa infernal a tanta costa guanyats.

¡Au, au, senyor estanya-paellas de l'ànima. O no em nega aquest títol ó el demano danys y perjudicis davant del tribunal d'en Pere Botero!

El rector de Sant Adrià de Besòs va baixar fa pocs dias a Barcelona, y passant per la piazza-mercat de Santa Catarina, va sentir com un subjecte deya que s'embrutava en Déu.

Al ferir tant terribles paraulas las orellas del mossèn, va torce el colli mirant al cel de regull, va fer una ganyota mistica en direcció a la terra, y posantse modestament de quatre grapas, acituit molt propia pera defensar la religió, va fer un petó a las llambordas del carrer an tant de carinyo com si exercicim de majordona ó nevoda a ratos perduts, y exclamà piadosament am veu de granota ficat al cove:

—¡Ave Maria purissimal
Mes com tots els bios catòlics a la part espiritual també hi enganxan la part material, tant bon punt el perdona-peccats deixà a Déu desagraviat per la poca moral del reneget, cridà al municipal de punt y reclamà que portés l'embrutador al quartellillo, ahont volia que s'el detingués per haver injuriat a Déu.

—¡I ha fet res a vostè?—preguntà al capella el jefe del quartellillo.

—No, senyor,—contestà el reverent,—però ha faltat a Déu, qu'encare es pitjor.

—Doncs no es liqui allà ahont no el demanan,—replicà l'interesat,—que si jo hi faltat a Déu en alguna cosa, ell y jo ja ens entendrèm si convé.

El negre no sapigué què contestar, y el jefe dels municipals trobà be que se li agraviat no reclamava directament no hi havia pera que fer cas del seu ministre, y es tregué del davant a un y altro.

EL PECAT DE LA MARIA

La devota Marieta
per descarregar son cor
va confessar sos pecats
amb un pare confessor.
Quan va arribà a casa seva
li va dir el seu espòs:
—Digas, digas, Marieta:
¿que l'els has confessat tots?
Y ella va dir riallera:
—Confessarlos tots? Ça, no;
em ting un que no sé al confessor
perquè el guardo per llevar.

J. RAMILLES

El rector d'Esplugas va fer un sermó el dia de las candelas, clavant indirectament una pallissa als pares de las noyas y a ellas mateixas perque van als balls de màscara y a teatro, dient, paraulas textuales, qu'em aquets llugi deshonrosos no haurian d'acostarshi si volen salvar l'ànima, lamentantse de que hi hagi més afició a anar a fer sarau qu'à anar a missa, perque el dia qu'és la funció de tardar el teatro està ple y a missa ningú s'hi acostà.

Aquesta predicà la va fer al demati perque sabia qu'a la tarde es feya funció al teatro; però aquesta no va ser obstacle perquè aquets dos ple y alguna de las noyas que van a cantar a l'iglesia els diumenges a la tarde, digués am molta tranquil·litat:—Ja cantarà tot sol avuy, si vol.

Què dimontri passa a Sant Hipòlit de Vol-

tregà entre aquell Ajuntament y el mestre d'escola?

¿Es vritat que son, l'arcalde y varios regidors, tant enemigs de l'educació y la llum, que no poden veure al mestre ni en pintura, essent no més que partidaris del rector y d'actes d'hipocressia religiosa?

Si és aixis, ¿que fan parats els regidors obrers que hi hà al municipi? ¿Pensan acàs que l'emancipació de la classe obrera té d'ésser obra dels amigs de rosaris de l'aurora y demés trifulcas misticas?

¿Tenen de deixar els liberals de Sant Hipòlit la població a l'exclusiva voluntat dels carcamals de missa y olla?

¿Es am la passivitat que guardan amb el carcatòlic arcalde com creuen empenye el progrés?

Apa, apa, a espavilarse, que ja es hora de demostrar que a Sant Hipòlit també hi ha liberals.

No sé per què redimontri serà qu'al rector de Ripoll li diguin mossen Monaguillo.

Y a consciencia del nom seria, que havent anat allí una companyia de sarsuela y tenint anunciat El Monaguillo, el rector deuria creure qu'allò anava per ell, qu'es posà a baladrejar desde la trona contra la tal sarsuela, y no tenint encare prou ó tement poder qu'el sermó contra El Monaguillo servis de propaganda a l'empresa, es penjà a l'orella de l'autoritat local, dels regidors de las conservas y de certs membres corcats de la Junta d'un cassino, lo-grant entre tots obligar a l'empresa a suprimir la representació de dita sarsuela.

Envalentonat are mossen Monaguillo am tal victoria, las emprèn tot sovint contra las noyas, extenentse tant com pod sobre d'ellas per si van a ballar més qu'a l'iglesia, y tractantlas de gandulas si no es posan la caputxa per anar a missa, havent dit l'altro dia, entre altres ton-tadas, qu'aquella tarde el ball estava ple y a la Cort celestial (volia dir l'iglesia), no hi havia ningú.

Amb això de las noyas y El Monaguillo, mossen idem deu haver perdut la xaveta.

EXTREMS

- Per un vigilant, obrir las portas am claus de ganxo.
- Per un perfumista, embotellar l'essencia de la poca vergonya.
- Per un menyà, brunyir un rovell d'ou.
- Per un oculista, curar ulls de col.
- Per un veterinari, ferar un cavall pintat.
- Per una cayneta, tirar a l'olla la sal que gastan algunas donas.
- Per una planadora, planar matalassos.
- Per un gat, menjar-se la rateta que produex un mirall reflectint el sol.
- Per un metge, sangrar a un home de fang.
- Per una modista, cuir am l'aguila d'un buròt y am fi de telegrafo.
- Per un propietari, fer pagar lloguer a certs mazo-ners.

UN BARBER D'OLIV

LA VIDA

Per més qu'escorcollis cent voltas ma pensa tota els més recòndita è ignorats recons, no trobo el que busco, encar qu'analiso quant veig y quant sento am gran detenció.
No trovo el qu'els homes han en dir vida: això és lo que busco. Jo en ting, mes, am tot, no pug sapiguerne, no pug desxifrarne, com jo clar voldria; de què se compon.
Hi lullejat libres de varis idiomas; hi admirat mil maximas de molt bons autors; hi rebuscat frases de sabis ilustres; hi escoltat am ansia la veu de molts homes que ja una centuria de vida tots cantan; mes no han sabut dar-me prova clara rahò.
Uns diuen que vida és sols una pena, qu'à tothom destrossa mentres es al món, puig ells, des qu'alentan, no han pogut encare de sos ulls secarne llagrimetes de dol.
Mes sols al girarme, am cara riallera, han dit la molta altres.—La vida è un goig.
No veus com procura amistosos els teus guardarla com guarda l'avoro el tresor?
Tresor è la vida, tresor de valis.
si alguns la desprecian, ès perquè estan follis.
Devant de tals frases, per cert ben diverses, ja qui ting de creure qu'qui parla am rahò.
Tots dos bé s'explican, tots dos provas donan; zels dos vritat diuen è menten tots dos?
No ho sé, puix tots dos homes no he trobat encare qu'igual amòs parlin sobre aixà qüestió; sols sé que ma pensa, com més va buscantne què cosa es la vida, molt més es confon; sols sé que la vida ningú se l'explica, ningú se l'explica... y molt menos jo.

LLUIS MALLÀ

ANAGRAMA
A la roba d'en Ribot
una bot va fe un botat,
y al veure's, prompte en Bernat
li digue:—Noy, quina tot.
Me. ETOON

XARADA
N'es vocal que ja sabs tu
ma au.
Mineral veuràs qu'et dona
invers segona.
Mineral veuràs que n'es
invers tres.
Si el lectò espavilat es
y rumia poca estona,
un carrer de Barcelona
trobarà en ma au dos tres.
C. BARBERA Y CAROL

TRENCA-CLOSCAS

ADELA COLL USON

Formar amb aquestas lletas el títol d'una pessa catalana.

GEROGLÍFIC
1 0 0
PERÚ
N K
FRANCISCO CORRELLA Y V.

SOLUCIONS
A LAS CABORIAS DEL NÚMERO DEBERE
Logogrifo numérico: Evaristo, Rosario, Teresa, Rosa, Rita, Eva, Re, E.
Trenca-closcas: Batalla de reynas.
Gerooglífico: Com més diners menos mals de cap.

A LA GABIA!

RATA N.º 31
MARCIAL CASELLAS
de La Espluga de Francolí.

Sens dubte pera fer més ganancia, aquest bon home ha fet de tot lo que se li ha enviat l'una meytat per ell... y l'altra també, despendintse a la francesa y sens poderli arrencar un xavo, de 10/20 pesetas qu'ens deu. Queda instalat en aquest departament per bona pessa.

Com ara ja hi estem posats, avisem a tots els que ja tenen avis que surtirán a la gabia incontinenti si no demostren ganas de pagar, estant en illoc de preferencia pera sortirhi la semana entrant un ex-corresponsal de Sant Feliu de Llobregat.

Ratas consagradas:—1. Joaquim Miquel, de Lleida, per 27/30 pesetas.—2. Domingo Gombau, de Falset, 7/10.—3. Pere Martí, de Balaguer, 18.—4. Ramon Torradell, de Agramunt, 31/23.—6. Rosa Roig, de Figueras, 20/24.—7. Joseph Arnau y Bonet, de Valls, 18.—8. Llorens Serra, de Perpinyà, 57/55.—9. Francisco Masjuan, de Figueras, 26.—10. Fernando Gonzalez, de Palma de Mallorca, 11/68.—11. Miquel Mestre (a) Rosa, de Cervià, 16.—12. Casimiro Torres, de Arenys de Munt, 18.—13. Pío Bosch, de Bellcaire, 6/23.—14. Francisco Viadrich, de Cubells, 9/2.—15. Pau Esteve, de Mollet, 7/8.—16. Joseph Ginestot Puigvi (a) Manxayre, de Vich, 20/20.—17. Emili Veciana, de Santa Coloma de Queralt, 21/05.—18. Miquel Mas, de Torelló, 75.—19. Josep Bracons, de Manlleu, 17/30.—20. Joan Dalmau, d'Ulls, 20/73.
Imprempta de L'Avoy, Ronda Universitat, 4, Barcelona